

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.624 van 4 september 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 30 april 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 april 2008 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TIJINI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart te zijn geboren te Kfarshima (Libanon) op 20 februari 1974 en van Libanese nationaliteit te zijn.

Volgens zijn verklaringen is verzoeker op 29 augustus 2006 het Rijk binnengekomen en heeft hij diezelfde dag een asielaanvraag ingediend.

Op 7 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 februari 2007 aanvaart de Belgische overheid het overnameverzoek van de Zweedse autoriteiten. Op 25 april 2007 wordt verzoeker overgedragen aan België.

Op 25 april 2007 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 26 april 2007 dient verzoeker een nieuwe asielaanvraag in.

Op 27 november 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 8775 neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 15 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, §2 / artikel 81 en artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

De genaamde Z.H.F. (...)

*Geboren te Kfarshima, op (in) 20/02/1974
en van nationaliteit te zijn: Libanon*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 14/03/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen. (...)

2. Ontvankelijkheid.

2.1. De verwerende partij werpt op dat de vordering niet ontvankelijk is daar de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing geen gevolgen zal hebben op zijn verblijfstoestand en hij dus niet het rechtens vereiste belang heeft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt: *“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27 november 2007 een beslissing tot weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker heeft genomen en dat deze beslissing in beroep werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 maart 2008. Tegen de betreffende beslissing werd geen administratief cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State binnen de beroepstermijn. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt in toepassing van artikel 75 § 2 van het Vreemdelingenbesluit een bevel om het grondgebied te verlaten op 9 november 2007 afgeleverd.

De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door te stellen dat de Commissaris-generaal op 17 december 2007 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft vermits hij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit laatste wordt overigens niet betwist door verzoeker.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de minister niet anders dan in uitvoering van artikel 75 § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, daar hij niet als vluchteling is erkend en de subsidiaire beschermingsstatus hem werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen nut opleveren.

Dit betekent niet dat de verzoeker steeds automatisch zijn belang zou verliezen om de wettigheid van een dergelijk bevel te betwisten. Er zijn gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoeker een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in zijn middelen heeft aangevoerd (R.v.St. nr. 129.004, 9 maart 2004).

In casu blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de feitelijke huwelijkssituatie van verzoeker en diens Belgische echtgenote. Verzoeker sloot een religieus huwelijk af op 9 november 2007 met mevrouw N.Z. van Belgische nationaliteit, waardoor hij volgens artikel 21 §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) nooit mag worden teruggewezen, noch worden uitgezet uit het Rijk. Tot slot is verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, daar deze maatregel in strijd is met het gewaarborgd recht op privé-leven en gezinsleven.

In zijn repliekmemoirie stelt verzoeker dat de nodige documenten ondertussen in orde zijn voor een wettelijk huwelijk, waarvan op 20 mei 2008 aangifte werd gedaan bij de ambtenaar van burgerlijke stand van Asse. Het recht om te huwen is een mensenrecht dat onder meer is opgenomen in artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 23 van het Internationaal Verdrag van de Burgerlijke en Politieke Rechten (hierna: BUPO). Op basis van dit mensenrecht is strikt genomen geen legaal verblijf vereist voor het afsluiten van een huwelijk, wat nog eens bevestigd wordt door de Omzendbrief van 17 december 1999 inzake de wet van 4 mei 1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk. Bovendien mag overeenkomstig de omzendbrief van 13 september 2005 een vreemdeling zonder verblijfsrecht in België die wil huwen met iemand die wel een legaal verblijf heeft, niet uitgewezen worden.

In deze zaak is aldus het belang verbonden met de grond van de zaak en dient bijgevolg eerst de aangevoerde schendingen te worden onderzocht, alvorens uitspraak te doen over de exceptie.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste en tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 21 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, gelezen in combinatie met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 21 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat nooit mag worden teruggewezen, noch worden uitgezet uit het Rijk: de vreemdeling, niet van tafel en bed gescheiden echtgenoot. Verzoeker poneert dat hij een religieus huwelijk heeft afgesloten op 9 november 2007 met mevrouw N.Z. van Belgische nationaliteit en dat hij aldus voldoet aan de voorwaarden van voormelde bepaling. Tevens betoogt verzoeker dat het niet uitmaakt dat hij enkel religieus gehuwd is. Een onderscheid maken tussen het religieus en het wettelijk huwelijk zou een schending uitmaken van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Verzoeker kan zich geenszins beroepen op artikel 21 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Voormeld artikel valt onder het hoofdstuk “Terugwijzingen en uitzettingen” van de Vreemdelingenwet en behoort tot hoofdstuk VI van de Vreemdelingenwet. In dit artikel wordt bepaald:

“ Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk: (...)”

Hiermee wordt bedoeld op de terugwijzing (of uitzetting) zoals bepaald in artikel 20 van de Vreemdelingenwet, dat doelt op situaties waarin een vreemdeling door middel van een ministerieel of koninklijk besluit wordt teruggewezen, respectievelijk uitgezet.

In casu is er geen sprake van een uitzetting of terugwijzing, maar wel van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in toepassing van artikel 75 § 2 van het Vreemdelingenbesluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekers verwijzing naar artikel 21 van de Vreemdelingenwet mist dan ook elke juridische grondslag, nu dit artikel geen betrekking heeft op vreemdelingen die louter omwille van hun illegaal verblijf het grondgebied dienen te verlaten.

Aangezien verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 21 van de Vreemdelingenwet, dient ook niet verder te worden ingegaan op het verschil in behandeling tussen wettelijk gehuwden en personen die religieus gehuwd zijn.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoeker herhaalt dat hij religieus gehuwd is en ook feitelijk samenwoont met zijn Belgische echtgenote. Aldus is er sprake van een gezin. De bestreden beslissing mengt zich duidelijk met de organisatie van zijn privé-leven.

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip "gezinsleven" in artikel 8, lid 1 EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat relaties niet noodzakelijk moeten zijn gebaseerd op het huwelijk doch eveneens een "de facto-vorm" kunnen aannemen. In het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker religieus gehuwd is en met zijn Belgische partner samenleeft. Verzoeker en zijn partner dienen derhalve als een gezin beschouwd te worden in de zin van artikel 8 EVRM. Dit wordt in de nota van de verwerende partij niet betwist. De verzoeker valt derhalve binnen het toepassingsgebied van het in artikel 8, eerste lid EVRM beschermde recht op gezinsleven. Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid EVRM in ogenschouw te worden genomen. Vooreerst kan niet betwist worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen wordt ten aanzien van verzoeker, een inmenging vormt met betrekking tot de uitoefening van het recht op gezinsleven. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimiteitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een visum en dat de minister aldus gerechtigd is om hem een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten te betekenen overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Het voornemen om het religieus huwelijk in een wettelijk huwelijk om te zetten stelt de verzoeker niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de nodige documenten die vereist zijn voor een regelmatige binnenkomst in België. Verzoeker kan nog altijd via de geëigende procedure, wanneer hij aan de voorwaarden voldoet, verblijfsrecht verkrijgen. De verplichting om terug te keren is immers

van tijdelijke aard en betekent hoegenaamd geen breuk van de relatie. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Het staat betrokkene vrij zich te laten vergezellen van zijn levenspartner voor de duur van de tijdelijke verwijdering. Te dezen toont de verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de inmenging in zijn gezinsleven disproportioneel is. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

In zijn repliekmemoirie stelt verzoeker verder nog dat de nodige documenten ondertussen in orde zijn voor een wettelijk huwelijk, waarvan op 20 mei 2008 aangifte werd gedaan bij de ambtenaar van burgerlijke stand van Asse. Het recht om te huwen is een mensenrecht dat onder meer is opgenomen in artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 23 van het Internationaal Verdrag van de Burgerlijke en Politieke Rechten (hierna: BUPO). Op basis van dit mensenrecht is strikt genomen geen legaal verblijf vereist voor het afsluiten van een huwelijk, wat nog eens bevestigd wordt door de Omzendbrief van 17 december 1999 inzake de wet van 4 mei 1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk. Bovendien mag overeenkomstig de omzendbrief van 13 september 2005 een vreemdeling zonder verblijfsrecht in België die wil huwen met iemand die wel een legaal verblijf heeft, niet uitgewezen worden.

Artikel 12 EVRM heeft betrekking op het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen. Ook artikel 23 BUPO voorziet in een recht op huwelijk en een gezin te stichten vanaf de huwbare leeftijd. In casu sloot verzoeker een religieus huwelijk af op 9 november 2007 met mevrouw N.Z. van Belgische nationaliteit. Nog daargelaten de vraag in hoeverre bijgevolg het recht, vervat in artikel 12 EVRM en artikel 23 BUPO niet werd uitgeput, dient alleszins te worden benadrukt dat de Raad vaststelt dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R.v.St., nr. 159.485 van 1 juni 2006). Voor zover verzoeker stelt dat een vreemdeling zonder verblijfsrecht die wil huwen met iemand met legaal verblijf in België niet mag worden uitgewezen, dient de Raad vooreerst vast te stellen dat dit gegeven nog niet voorhanden was ten tijde van het nemen van het bestreden bevel, zodat het de administratie niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Voorts heeft dit gegeven enkel betrekking op de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel, doch tast het geenszins de wettigheid aan van dit bevel. Een schending van artikel 12 EVRM of artikel 23 BUPO wordt niet aangetoond.

De aangevoerde schendingen doen dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat de minister over een gebonden bevoegdheid beschikt en dat verzoeker aldus niet doet blijken van het vereiste belang.

De exceptie is gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER.

J. CAMU.